Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Администрація „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Старостствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 117. | Нинѣ: гр. Терапонта см. рим. Медарда | Завтра: Нікиты п. Прима | Середа 27 мая (8 червня) 1892. | Всходъ сонця 4 г. 3 м.; заходъ 7 г. 56 м. Баром. 765 терм. + 27·0° + 13·3°. | Рôкъ II.

Наша суспôльна нужда.

VII.

Найслабшою нашою стороною и найголовнѣйшою, мало що не одинокою причиною всеи нашои нужды суспôльнои есть наше выхоіване и образоване; есть то найсумнѣйшій образъ зъ нашого житя суспôльного, найбôльше болюча рана на нашôмъ орґанізмѣ національнôмъ, рана найнебезпечнѣйша, бо занедбана, выдае безустанно изъ себе ѣдь, котра що разъ то новѣ выкликуе боляки на нашôмъ орґанізмѣ. Мы однакожъ, якъ той темный и нетямущій чоловѣкъ, котрого тѣло присѣли струпы, не шукаемо якогось розумного, спасенного лѣку, лишь ятримо на собѣ тѣ струпы та переносимо ѣдь изъ нихъ ще й на здоровѣ части тѣла.

Коли мы, обговорюючи въ попередныхъ статьяхъ нашѣ вôдносины суспôльнѣ, мусѣли по кôлька разôвъ застерѣгати ся, що не маемо на думцѣ нѣкого ображати, нѣкому докоряти, анѣ не хочемо лишь нѣбы то для якоись приемности выволѣкати на верхъ нашѣ бруды, то обговорюючи наше выховане и образоване, мусѣли бы хиба сто разôвъ застерегти ся, а й тогды ледви чи хто повѣривъ бы въ щирôсть нашихъ намѣренъ, колибъ мы почали выволѣкати на верхъ самѣ найяркійшѣ хибы на сѣмъ поли. Знаемо то дуже добре, що колибъ мы хотѣли представити рѣчь такъ реально, якъ она намъ представляе ся, то оброшули бы мы на себе мало чи не кожду часть нашои суспôльности. Знайшлось бы тогды певно богато такихъ, що вôдозвались бы, легенько лишь сказавши, словами: „Чѣпае ся!" „Неправду каже!" — а були бы и такѣ, що ще тяжшѣ стали бы намъ робити докоры, та може не одно кинули бы на насъ пôдозрѣнє. Оглядность про то въ обговорюваню сихъ справъ есть ще бôльше конечна, якъ була при попередныхъ; а все таки годѣ буде не одно промовчати.

Обговорючи справу выхованя и образованя нашои суспôльности, треба конче держати ся подѣлу тои суспôльности на двѣ великѣ масы: на широку верству темного, непросвѣченого люду и на т. зв. интеліґенцію. О якôмсь свѣдомôмъ выхованю въ темныхъ масахъ люду не може бути й бесѣды; оно есть тамъ случайне, зависиме зовсѣмъ вôдъ природы и обставинъ. Родичѣ въ сѣй верствѣ нашого народу, видять лишь ту одну задачу передъ собою, щобы выплекати та выкормити свои дѣти; проче робить за нихъ сама природа и обставины. Хлопець пôдрастаючи, учить ся несвѣдомо на господаря, а дѣвчина на господиню. Религійно-моральне выховане вôдбувае ся у прочого люду пôдъ певного рода примусомъ; моральнôсть въ сихъ масахъ удержуе страхъ передъ карою, або вôдмовлене деякихъ функцій изъ стороны церкви. Образоване въ сихъ масахъ вôдбувае ся такожь лишь въ дорозѣ примусу, и то ще великого. Коли иногдѣ лучае ся, що люде изъ сеи масы, звычайно богатѣйшѣ, старають ся своихъ дѣтей вывести высше, то спонукують ихъ до того майже выключно лишь двѣ причины: честелюбивôсть и охота придбаня для дѣтей ще лѣпшого быту матеріяльного; бѣднѣйшѣ мають часто лишь сю послѣдну цѣль на оцѣ, думаючи, що тымъ забезпечать не лишь судьбу дитины, але й свою на старѣ лѣта.

Та маса народу становить у насъ отже найголовнѣйшу пôдставу до вытворюваня интеліґенціи. Рѣчь очевидна, що интеліґенція, выходяча зъ такои пôдставы, стаеѣсь нею лишь въ наслѣдокъ образованя, а рѣчь загально звѣстна, що само ще образоване не може заступити выхованя. То есть отже головною причиною, що значна часть нашои интеліґенціѣ есть нею лишь односторонно, и длятого то у декого зъ насъ родить ся то, очевидно не зовсѣмъ неоправдане переконане, що наша интеліґенція мимо свого образованя есть въ великôй своѣй части свого рода темна маса, дуже подôбна до тои, зъ якои выйшла. Она рôжнить ся вôдъ неи тымъ, що вôдорвалась вôдъ свого пня силою образованя, а зближаесь до неи тымъ, що не стала дѣйстною интеліґенціею зъ браку вôдповѣдного выхованя. Така интеліґенція мусить середъ суспôльности занимати хитке становище, бо она вы-

---

ТРУДНЫЙ ВЫБÔРЪ.

Американьска історія — Джемса Гайля.

(Конець).

Робертъ вдаривъ ся рукою по чолѣ, що ажь лоскôтъ пôшовъ. Пуляресъ бувъ въ сурдутѣ, котрый вôнъ лишивъ дома перебравши ся въ святочный. Хотѣвъ нѣбы усмѣхнути ся, щобы успокоити свого шефа, але перше враженє зробило на него занадто великій вплывъ а уста его дрожали такъ, якъ колибъ ему хотѣло ся плакати. Розповѣвъ отже чимъ скорше пану Ферґусонови, що то стало ся, и въ тôй хвили пустивъ ся вже до дверей.

— Заждѣть, пане, заждѣть — кликнувъ за нимъ старый его шефъ, — заждѣть хвильку! Ходѣть зô мною!

Панъ Ферґусонъ завѣвъ молодого чоловѣка до своеи канцеляріѣ, замкнувъ дверѣ за собою, заложивъ руки въ кишенѣ, выпроставъ ся и приступивъ до Роберта Трайвеліна.

— Пане — вôдозвавъ ся вôнъ рôвнодушнымъ голосомъ — чи вы менѣ грошѣ назадъ принесете, чи нѣ, то пôсля права повиненъ бы я васъ заразъ вôдправити, бо такого урядника, що лишае де небудь сорокъ и пять тысячѣвъ долярôвъ, менѣ не потреба; але я пильнувавъ васъ довго и мавъ васъ доси за честного чоловѣка та знаю, що вы залюблені. Залюбленыхъ людей я зъ засады не приймаю, а що не знаю на то нѣякого иншого способу, лишь оженене, то абы вамъ забезпечити службу радивъ бы вамъ, щобы вы оженили ся. Дѣло стоить теперь такъ: коли до годины дôстану свои грошѣ, то зô взгляду на тôй обовязокъ подвою вашу платню. Колижь не принесете грошей, то буду видѣти, що я на васъ завѣвъ ся, що вы по просту тѣ грошѣ спроневѣрили и дамъ заразъ знати на поліцію, хочь бы вы заразъ просто зъ вôдси мали кинути ся въ воду. Для вашои вѣдомости мушу ще сказати, що тыхъ сорокъ и пять тысячѣвъ долярôвъ то сиротиньскѣ грошѣ та що такъ, якъ теперь дѣло стоить, я бы бувъ змушеный вôддати ту суму хиба ажь по довгôмъ процесѣ. Я чоловѣкъ твердого серця а колибъ вы були злодѣемъ, то сотки вдôвъ и сиротъ мусѣли бы лишь черезъ васъ голодувати. — Майтесь въ гараздѣ, пане!"

Робертъ Трайвелинъ хотѣвъ на то щось сказати, але панъ Ферґусонъ показавъ ему рукою такъ приказуючо дверѣ, що молодый чоловѣкъ лишь мовчки поклонивъ ся и выйшовъ.

Грошѣ... грошѣ... грошѣ вдовичѣ и сиротскѣ. Въ головѣ его ходило якъ въ млынѣ а серце било ся чогось страшно объ грудь. Брукъ, домы, лиця людей, ба й сѣрѣ хмары на небѣ — все здавалось ему выложене самыми банкнотами. Скочивъ на вôзъ и крикнувъ до вôзника: „До готелю Рояль, дôстанете пять долярôвъ, коли тамъ станемо за пôвъ годины!"

Вôзникъ затявъ коня; але хочь и якъ скоро вôзъ котивъ ся, то Робертъ бувъ бы таки хотѣвъ, щобы кôнь таки мавъ крыла и десять разôвъ скорше станувъ на мѣсци. Оперъ ся въ кутику въ возѣ и старавъ ся якось зôбрати до купы свои гадки та придушити въ собѣ ту горячку, яка его мучила.

Не було нѣякого сумнѣву, що пачка зъ грôшми була въ кишени въ тамтôмъ сурдутѣ. Вôнъ пригадувавъ собѣ добре, що здоймивши зъ себе ту одежину повѣсивъ ее въ шафѣ, замкнувъ шафу на ключь и своимъ звычаемъ поклавъ ключь на вершокъ стѣнного годинника, де прецѣ нѣхто не буде за нимъ шукати. Впрочôмъ сторожь зъ того поверха приходивъ ажь вечеромъ стелити постѣль. А вôдтакъ и вся служба, то були люде, знанѣ изъ своеи честности. Нѣ, таки не було нѣякого сумнѣву що грошѣ дома, добре и безпечно схованѣ и рѣчь певна, що по сѣй страшнôй годинѣ настане щасливый вечерь. Наразъ стало ему знову якось вôдраднѣйше; передъ его душею станувъ образъ Зузанны, и ему здавалось, якъ колибъ то любе дѣвча вытягнуло зъ любови руки до него. — Буде мене сварити — подумавъ собѣ, коли бѣ то все розкажу; але не буде довго гнѣвати ся. Вôдъ нинѣ за двѣ недѣлѣ весѣле. Гей га! Панъ Ферґусонъ, коли разъ що обѣцяе, то его слово святе. Вôнъ чоловѣкъ знаменитый, то таки правда!... Гмъ!..."

несла зъ собою всѣ хибы темныхъ масъ люду, не позбула ся ихъ, а лишь прикрыла своимъ образованемъ и новерховною, часто навѣть лишь дуже слабою огладаю товарискою. При тôмъ треба ще й зважити на всѣляки̂ характеры людей. Характеры не лишь выробляють ся въ житю, але чоловѣкъ и выносить ихъ вже зъ роду; тому то стрѣчаемо красни̂ характеры навѣть мѣжь необразоваными, зовсѣмъ темными людьми. Выховане и образоване скрѣпляють однакожь характеръ, розвывають его и поволи перетворюють навѣть зли̂ на добри̂. Особливо велику ролю грае тутъ само выховане; дежь его нема, тамъ лишае ся звычайно мимо образованя такій характеръ, якій хто вынѣсъ вже зъ роду. Годѣ намъ тутъ розбирати, чи мѣжь людьми взагалѣ бôльше добрыхъ чи злыхъ характерôвъ; але коли приймемо, що они бôльше менше рôвноважать ся тамъ, де чоловѣкъ силою своеи интеліґенціѣ не старае ся надати переваги добрымъ и краснымъ, то мусимо приймити, що таке саме вôдношене позôстае и у тои интелѣґенціѣ, котра, якъ н. пр. наша, розвывае ся тымъ способомъ, якъ то мы повысше зазначили. Се вже дае намъ достаточну мѣру оцѣнити силы и стôйнôсть характерôвъ середъ нашои интеліґенціѣ.

Пригляньможь ся теперь близше, якъ вытворюесь у насъ интеліґенція изъ найнизшихъ верствъ черезъ образоване. При сѣмъ мусимо мати на увазѣ ще й дуже лихій станъ матеріяльный та всякій бракъ не то вже почутя національного, але навѣть и свого достоиньства горожаньского у людей зъ найнизшихъ верствъ, що посылають своихъ дѣтей на высшу науку. Крôмъ того треба зважити, що въ нашихъ школахъ середныхъ елементъ мѣщаньскій и ремѣсничій есть взагалѣ дуже слабо заступленый; для нашихъ загально-краевыхъ вôдносинъ есть то характеристичне що сорозмѣрно найбôльше число ученикôвъ зъ мѣстъ въ школахъ середныхъ доставляе елементъ купецкій, а що у насъ купцѣ по найбôльшôй части жиды, то — елементъ жидôвскій. Рускогo елементу до шкôлъ середныхъ доставляють по найбôльшôй части села. На конець треба ще й то взяти въ рахубу, що у насъ до нинѣ ще росте число интеліґенціѣ зъ долины лишь, що такъ скажемо, въ мужескôй лініи; женьска лінія не вôдновлюесь зовсѣмъ новымъ елементомъ а перетворюесь лишь и скрѣпляесь въ готовôй вже интеліґенціи. Коли отже хочемо говорити о вытворюваню ся нашои интелиґенціѣ черезъ образоване и о еѣ ростѣ зъ долины, то можемо тутъ мати на оцѣ лишь саме мужеске поколѣне; женьске позôстае тутъ зовсѣмъ безъ участи. Есть то отже друга односторонность въ твореню ся нашои интеліґенціѣ.

Перегляд политичный.

Ювілейне торжество коронаційне вôдбуло ся вчера въ Будапештѣ величаво. Всѣ домы були якъ найкрасше пристроени̂ а улицями снувало ся таке множество народу, якого мѣсто ще вôдъ часу коронаціѣ не видѣло у себе; кажуть, що було певно пôвъ міліона людей. Въ улицяхъ, котрыми мавъ переходити похôдъ двôрскій, були уставлени̂ тріюмфальни̂ ворота. На двôрци повитали Є. Вел. Цѣсаря и Короля угорского всѣ міністры, королевско-угорска дружина и епіскопатъ зъ духовеньствомъ. Є. Вел. Цѣсарь оглянувши почетну компанію сѣвъ середъ грôмкихъ окликôвъ до ґалевого повоза и середъ гомону всѣхъ дзвонôвъ та выстрѣлу пушокъ поѣхавъ до палаты въ Будѣ. Его супроводжала бандерія маґнатôвъ убраныхъ якъ найбогатше такъ, що ажь всѣ свѣтили ся вôдъ золота и дорогихъ каменѣвъ. Коло королевскои палаты уставились були всѣ офіциры ґарнізону, а на подвôрю уставилась була кôнна бандерія. Є. Вел. Цѣсарь оглянувши бандерію, зайшовъ до палаты, де его повитали всѣ Архікнязѣ и Аркікнягинѣ. Вечеромъ вôдбуло ся театральне представлене. Коли Є. Вел. Цѣсарь мавъ выѣзджати до театру, дано ракетами знати, а величезни̂ масы народа витали Монарха ентузіястично. Пôдчасъ послѣдного акту вôдспѣвано угорскій имнъ народный, а въ глубинѣ сцены показались погрюдя Ихъ Величества, надъ котрыми ангелы держали угорску корону. Тогды встала вся публика и вôдозвала ся одушевленымъ окликомъ Eljen! Серенаду и нохôдъ зô смолоскипами вôдложено задля непогоды.

Вѣче „поступовои“ молодежи славяньскои скликане до Вѣдня розвязала вчера вѣденьска полиція, позаякъ на порядку дневнôмъ стояла нарада надъ сконфіскованою проґрамою.

Стрѣчи двохъ монархôвъ въ Кіль не приписують нѣякои ваги політичнои. Не змѣнить она нѣчого въ дотеперѣшнôй ситуаціи політичнôй въ Европѣ. Есть то лишь простый актъ етикеты двôрскои, котрый царь по двохъ лѣтахъ часу мусѣвъ вже конче сповнити, коли не хотѣвъ, щобы въ противнôмъ случаю наразивъ собѣ особисту прихильнôсть цѣсаря нѣмецкого. Що якъ разъ выбрано Кіль мѣсцемъ стрѣчи, поясняють се загально тымъ, що стало ся то лишь зô взгляду на особисту безпечнôсть царя.

Испаньски̂ републикане дають зновъ знати о собѣ. Проводиръ ихъ, бувшій міністеръ, Зорілля, выдавъ вôдозву до всѣхъ Испанцѣвъ, завзываючи нхъ, щобы завели у себе републику. Кажуть, що Зорілля выславъ вôдписъ тои вôдозвы такожь и до папы, а до того спонукавъ его той фактъ, що папа признавъ францускy републику законною; вôнъ мае отже надѣю, що церковь не буде противитись и заведеню републики въ Испаніи.

Новинки.

Львôвъ дня 7 Червня

— **Громадѣ Вовкôвцѣ**, въ повѣтѣ борщѣвскôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на вôдбудоване погорѣвшои церкви.

— **Дарь цѣсарскій.** Є. Величество Цѣсарь даровавъ зъ приватныхъ фондôвъ для вдовиць и сирôтъ по нещасливыхъ жертвахъ катастрофы въ копальняхъ коло Пшібраму 10.000 зр.

— **Конкурсы.** Краева Рада шкôльна розписуе конкурсъ на посаду учителя при семинаріи учительскôй въ Станіславовѣ и при женьскôй семинаріи учительскôй у Львовѣ. Поданя вносити треба до кôнця червня с. р. — Мѣсто Самбôръ розписуе конкурсъ на посаду ветеринаря мѣского зъ рôчною платнею 360 зр. Поданя вносити треба до дни 30 червня. — Ректоратъ львôвскои політехніки оголошуе конкурсъ на обсаду звычайнои катедры механіки и теоріѣ машинъ. Зъ тою катедрою получена платни 1800 зр. зъ правомъ до пятьохъ 5-лѣтныхъ додаткôвъ по 200 зр. и додатокъ активальный пôсля ранґи VI. кл. Поданя треба вносити до міністерства просвѣты на руку

Наразъ взяли его якись инши̂ гадки.

„То правда, що вôнъ додержить слова... а коли грошей не... то я бувъ бы тогды очевидно злодѣемъ, заразъ дасть знати на полицію, такъ певно якъ нинѣ середа, а нѣхто менѣ не повѣрить, що я ихъ згубивъ, або що менѣ ихъ украли. А бѣдни̂ сироты будуть мусѣли голодувати! Охъ, Зузю, моя солоденька Зузю, що мы тогды пôчнемо, що буде зъ нашои любови!“

Молодый чоловѣкъ такъ бувъ задумавъ ся, що й не видѣвъ, що на улицяхъ дѣе ся щось незвычайного. Ажь коли вôзъ наразъ станувъ, пробудивъ ся Робертъ изъ своеи задумы.

— Чому не ѣдете дальше? — крикнувъ сердито до вôзника; — мы прецѣ не станули ще на мѣсци!

Вôзникъ показавъ батогомъ на поліціяна, котрый пôднесеною рукою наказавъ ему станути.

— Мусите пане тутъ высѣдати, бо улицѣ замкнени̂: десь горить недалеко!

Робертъ выскочивъ изъ воза и кинувъ вôзникови банкнотъ.

— Идѣть, пане, иншою дорогою — сказавъ поліціянъ приступаючи до него близше,— готель Рояль горить!

Робертъ бувъ бы таки въ тôй хвили упавъ на землю, колибъ поліціянъ не бувъ его пôддержавъ.

— Грошѣ, грошѣ! — крикнувъ Робертъ и зъ якоюсь надлюдскою силою та безъ памяти изъ страху ставъ гнати вздовжь улицею. На силу робивъ собѣ дорогу помѣжь збѣгаючими ся товпами людей. Теперь звернувъ поза рôгъ улицѣ и передъ нимъ стоявъ величезный будынокъ, зъ котрого бухала величезна поломѣнь ажь попôдъ сами̂ хмары а густи̂ клубы дыму окружали его доокола. Цѣлый дахъ стоявъ въ огни а навѣть зъ декотрыхъ вôконъ на пятôмъ поверсѣ видко вже було, якъ добувалась поломѣнь. Робертъ кинувъ ся до будынку и пхавъ ся помѣжь въ хаотичнôмъ неладѣ стоячи̂ сикавки та сторожу пожарну. Зъ блѣдыми изъ страху лицями стояли громадою много̂ мешканцѣ готелю, що выратувались зъ него зъ своимъ майномъ, та остовпѣлыми очами дивили ся на се страшне зъявище.

Робертъ почувъ, якъ комендантъ сторожи крикнувъ: „Не вôльно нѣкому туды ити, найдальше за десять мінутъ завалить ся цѣлый дахъ!“

За десять мѣнуть! Якась вôдвага зъ розпуки взялась молодого чоловѣка. Вôнъ мусѣвъ мати грошѣ, грошѣ, ти̂ прокляти̂ грошѣ, бо инакше стратить честь и пропаде. Панъ Ферґусонъ готовъ ще повѣрити, що то вôнъ самъ пôдложивъ огонь, абы покрыти свою крадѣжь. А мѣнуты то вѣчнôсть для чоловѣка, що готовъ вôддати свое жите, коли розходить ся о его честь. Его смерть буде найлѣпшимъ доказомъ его невинности, а за его провину не дадуть чей терпѣти бѣднымъ вдовицямъ та сиротамъ. Що Зузанна буде за нимъ плакати, то вôнъ знавъ... Ажь ось щось задзвонило въ его кишени. Зузанна! Нещасна спить въ своѣй комнатѣ и не знае о тôмъ нѣчого, въ якôй знаходить ся небезпечности... А може она вже выратувала ся, выважила и такъ слаби̂ дверѣ та утекла щасливо? Вôнъ крикнувъ такимъ пробибаючимъ голосомъ, що люде зô всѣхъ сторôнъ кинулись до него. Вôнъ прискочивъ до команданта сторожи пожарнои и хотѣвъ розказати ему двома словами, въ якôмъ страшнôмъ положеню знаходить ся. Але той вôдповѣвъ ему: „За пôзно, пане, дахъ вже валить ся.“

Робертъ глянувъ якъ бы на пращане въ небо, чувъ, якъ палахкотить поломѣнь, якъ трѣщать горѣючи̂ бальки, якъ бренькотять пукаючи̂ шибы. Розтрутивъ людей, що хотѣли его держати, вдаривъ якогось пожарника, що заступивъ ему дорогу, такъ сильно кулакомъ въ лице, що той ажь поваливъ ся на землю, а самъ кинувъ ся до будынку.

На дворѣ було вôдъ огню такъ ясно, що ажь за очи ловило, а въ присѣнку бувъ сумеркъ; вôдъ того стемнѣлось ему въ очахъ. Вôнъ потеръ собѣ чоло рукою.... Ось стоять передъ нимъ выложени̂ сходы, на лѣво ти̂, що ведуть до его чести и до добра сотокъ безпомôчныхъ дѣтей, на право тамъ, де его любовь. Пôде лѣвыми, то стратить то, що ему наймилѣйше въ свѣтѣ; пôде на право, то стратить честь. Чи Зузанна выратувалась, чи нѣ? Пôсля того, що теперь выбере, стане

ректорату політехніки до кôнця червня. — Рôвночасно оголошує ректоратъ політехніки конкурсъ на обсаду доцентуры енциклопедіѣ, механіки и науки о машинахъ зъ рôчною ремунераціею 350 зр. Подання вносити до кôнця червня.

— **Именованя.** Контрольоры головныхъ урядôвъ податковыхъ: Вільгельмъ Перникарскій въ Краковѣ, Генрихъ Кулиньскій въ Ряшевѣ и Робертъ Филипекъ въ Бродахъ именованй поборцями головного уряду податкового у Львовѣ.

— **Справы особисти.** П. Антôнъ Хамецъ, заступникъ Маршалка краєвого, вернувъ оногды до Львова, а членъ Выдѣлу краєвого дръ Верещиньскій выѣхавъ до Черникова на инспекцію тамошнои школы рôльничои.

— **Почетне горожаньство** ухвалила надати рада мѣста Городенки заступникови Маршалка краєвого, п. Антону Хамцеви за его заслугу около краю и повѣта.

— **Вечерокъ въ память Шевченка, Шашкевича и Федьковича** вôдбуде ся въ Чернôвцяхъ вже напевно 13 с. м. зъ дуже богатою гарною проґрамою, при участи дванадцятки львôвского спѣвацкого товариства „Бояна“.

— **Нови читальнѣ „Просвѣты“** Закимъ подамо подрôбнѣйшй вѣсти про нови читальнѣ „Просвѣты“, занотуємо тутъ лишь коротко, що на пôдставѣ новыхъ статутôвъ товариства „Просвѣты“ оснувались три нови читальнѣ: въ Печенѣжинѣ, Стопчатовѣ и Малковичахъ пôдъ Городкомъ. Въ печенѣжиньскôй читальни выбрано до нового выдѣлу черезъ акламацію: о. Ив. Шмериковского, о. Ив. Гошоватюка, нотаря п. Шейба и господарѣвъ Вас. Недельского и Фед. Боднаренка; заступниками выбрано господарѣвъ: Юру Кузенка и Петра Чупрѣя. Новый выдѣлъ уконституувавъ ся въ той спосôбъ, що выбрано о. Шмериковского головою, нотаря п. Генриха Шейба заступникомъ головы, о. Гошоватюка секретаремъ, п. Вас. Недельского касієромъ, а п. Ф. Боднаренка бібліотекаремъ. Читальня ся має 80 членôвъ. — Читальня въ Малковичахъ має 30 членôвъ а до еѣ выдѣлу належать о. Михаилъ Царь, мѣсцевый парохъ и головный основатель читальнѣ яко голова, господарь Григорій Смôвка яко заступникъ головы, п. Іосифъ Настальскій учитель въ Кирницѣ, яко секретарь; панѣ Корнилія Настальска, мѣсцева учителька, яко касієрка; Стефанъ Чумало, яко бібліотекарь. Заступниками выдѣловыхъ выбранй господарѣ: Андрухъ Фостакъ и Яцко Марутякъ. — Читальня „Просвѣты“ въ Стопчатовѣ мала вôдкрыти ся ще 29 мая; все вже було приготовлене, позъѣзджались були навѣть гостѣ, однакожь вôдкрытє треба було вôдложити, позаякъ вмѣшали ся були люде, котрыхъ читальники не хотѣли мати мѣжь собою.

— **Зъѣздъ польскихъ „Соколôвъ“**, на котрый прибуло такожь звышь 200 ческихъ „Соколôвъ“ зъ Чехіѣ и Моравы, репрезентуючихъ разомъ 28 мѣстъ, вôдбувъ ся величаво при дуже сприяючôй погодѣ. Вже въ суботу вечеромъ почали були зъѣзджати ся „Соколы“ зъ цѣлои Галичины, а всѣ задержувались на головнôмъ двôрци на приѣздъ Чехôвъ. На привитане гостей вырушивъ бувъ цѣлый Львôвъ а мѣсто прибрало було святочный строй. По повитаню гостей рушивъ величезный походъ до мѣста въ супроводѣ трохъ музыкъ и станувъ ажь передъ школою промысловою, де умѣщено „Соколôвъ“ ческихъ и часть другихъ „Соколôвъ“; иншихъ помѣстили у себе товариства „Gwiazda и „Skała“. Годѣ тутъ описувати всѣхъ торжествъ, якй вôдбували ся въ слѣдуючихъ двохъ дняхъ. Згадаємо лишь, що въ недѣлю зъ рана вôдбуло ся посвячене прапору львôвскихъ „Соколôвъ“, вôдтакъ вôддали „Соколы“ честь репрезентаціи мѣста передъ ратушемъ, а въ вôдси поспѣшили всѣ до будынку львôвского „Сокола“, де вôдкрыто пропамятну таблицю. Опôсля вôдбуло ся угощене на Стрѣлници. По полудни того дня бувъ фестинъ на высокôмъ замку, повитане „Соколôвъ въ театрѣ и въ польскôмъ літературно-артистичнôмъ колѣ, повитане ческихъ „Соколôвъ“ въ „Беседѣ ческôй“ та въ „Народнôмъ Домѣ“, де въ имени Русинôвъ витавъ ихъ концертомъ „Львôвскій Боянъ“. Концертъ „Бояна“ выпавъ знаменито а зъ продукцій подобались особливо сольо спѣвъ панны Крушельницкои и Нижанкôвского Quodlibet зъ пѣсень славяньскихъ. Ческихъ гостей, котрй заняли були першй ряды явило ся споро и они кожду точку концерту нагороджували грôмкими оплесками и окликами „Vyborne!“ и „Na zdar!“. Въ понедѣлокъ по полудни сконцентрувалось було цѣле житє въ Стрыйскôмъ парку, де вôдбувались ґимнастичнй продукціи сокольскй. Тысячѣ а тысячѣ народу вырушили були сюды, такъ, що мѣсто було майже зовсѣмъ пусте. На нинѣ єсть проектована прогулька до Подгорець.

— **П. Иванъ Ступницкій**, членъ рускихъ черновецкихъ товариствъ, одержавъ концесію на отворене аптики въ Сторонци-Путиловѣ. Въ сѣмъ мѣсточку не було доси нѣякои аптики, тожь мешканцѣ Путилова мусѣли за лѣками посылати шѣсть миль, ажь до Вижницѣ. Длятого теперь вдоволенй зъ причины сеи концесіѣ, а Русины ще тымъ бôльше, бо новый аптикарь скрѣпить силы путилôвскои публики рускои. Аптику отвирає п. Ступницкій дня 1 липня.

— **Огнѣ.** Въ Залôзцяхъ пов. брôдского згорѣло дня 1 с. м. 16 будынкôвъ господарскихъ. Сторожа пожарна зльокалізувала огонь. — Въ Дядькôвцяхъ повѣта тернопольского згорѣвъ цѣлый фôльварокъ разомъ зъ дворомъ.— При пожарѣ въ Копычинцяхъ дня 29 мая згорѣло 90 домôвъ и звышь 50 будынкôвъ господарскихъ; около 200 найбѣднѣйшихъ родинъ осталось безъ даху и кусника хлѣба. Скора помôчь для нихъ дуже пожадана. Мѣсцевый комітетъ ратунковый просить, щобы на его руки присылано якъ найскорше и найчисленнѣйше всѣляки датки въ грошахъ, одежи и артикулахъ поживы.

— **Пригоды „Соколôвъ“.** Оденъ изъ ческихъ „Соколôвъ“ загубивъ, якъ здаєсь, при ул. Курковôй, пуляресъ, въ котрôмъ було 28 зр. и фотографія его нареченои. Секретареви повѣтовому зъ Бôбрки п. Роєкови лучила ся знову така пригода, що слуга вôдъ зелѣзницѣ вложивъ его рѣчи зъ куферкомъ до чужого воза и вôнъ не мôгъ ихъ доси вôдшукати.

— **Алярмы на россійскôй границы.** Показуєсь, що переполохъ на границы россійскôй, якій проявивъ ся, бувъ — якъ мы то вже доносили — коло Гусятина, не обмеживъ ся лишь на се мѣсто, але прибравъ бувъ далеко ширшй розмѣры, бо почавъ ся бувъ ажь вôдъ Голубя и Томашова та понѣсъ ся ажь пôдъ Гусятинъ. Россійски офіцеры пограничнои сторожи ѣздили по селахъ и казали селянамъ зброити ся нѣбы то для того, що якійсь ворогъ надходить. Рухъ сей выкликавъ пôдполковникъ сторожи пограничнои Фоминъ, котрый, якъ кажуть, безъ вѣдомости властей поліційныхъ и політичныхъ пустивъ фальшиву поголоску и заалярмувавъ селянъ та казавъ имъ зброити ся въ друки и вилы а вôдтакъ и въ косы. Хто знає, до чого було бы прийшло, наколибъ начальникъ повѣту и жандармерія не були ще завчасу успокоили людей и зробили конець фальшивымъ алярмамъ. Чи Фоминъ зробивъ то на власну руку, чи зъ припорученя властей войсковыхъ, щобы переконати ся о скôлько на случай потребы далось бы втягнути до якои акціѣ военнои и селянъ, не знати.

— **Про арештоване** академіка зъ Кракова Невестюка въ Волочискахъ доносять, що его силою взяли жандармы зъ австрійского вагона, коли вôнъ не хотѣвъ добровôльно выйти зъ него. Пôсля Gaz. Nar. найдено при арештованôмъ якйсь компромітуючй паперы. Kur. Lwow. доносить знову, що Невестюкъ ѣхавъ до Россіѣ въ якихсь справахъ родинныхъ.

— **Контрабанды.** Сторожа скарбова въ Скалѣ придержала въ цвѣтни перепачкованй зъ Россіѣ 5 мѣховъ соли ваги 215 кільо. Сторожа скарбова въ Бучинѣ повѣта бродского придержала 114 кільо россійскои табаки, 96 кільо соли и 21 кільо тютюну. Сторожа скарбова въ Терпилôвцѣ придержала въ маю 17 кільо тютюну, а вôддѣлъ сторожи въ Синявѣ 2 мѣхи тютюну въ пакушахъ ваги 25 кільо.

† Посмертнй вѣсти.

Померли: О. Северинъ Войновскій, парохъ въ Новôмъ селѣ, куликôвского деканата, перемыскои епархіѣ, холмскій еміґрантъ, упокоивъ ся въ 48-ôмъ роцѣ житя а 23-ôмъ священьства. Покôйникъ покликаный до недужого на тифъ, набравъ ся самъ вôдъ него тои недуги и померъ. Вѣчна ему память!

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 7 червня. Є. Вел. Цѣсарь выславъ телеґраму до міністра Калляя, въ котрôй зъ подякою высказує ему признане за десятьлѣтне повне пожертвованя и успѣшне его дѣлане. — Вѣнчане ґр. Герберта Бісмарка зъ ґрафин. Марґаритою Гойошь вôдбуде ся дня 21 с. м. въ протестантскôй церквѣ у Вѣдни въ присутности кн. Бісмарка.

Нансі 7 червня. Торжества вôдбули ся свѣтло и зовсѣмъ спокôйно; число участникôвъ, подають на 150.000. Вчера приѣхавъ такожь президентъ републики Карно. Прибувъ такожь и россійскій вел. кн. Константинъ, котрый доси перебувавъ въ Контрезевіль и конферувавъ въ Карнотомъ пôвъ години. Студенты и публика зробили ему велику овацію и вручили при выѣздѣ величезный кôшь зъ цвѣтами.

Атины 7 червня. Нинѣ вôдкрыто парляментъ безъ престольнои бесѣды.

Софія 7 червня. Стамболовъ розпочавъ обѣзджати пôвнôчну Болгарію; подорожь потягне ся черезъ два мѣсяцѣ.

Нансі 7 червня. Карно вôдповѣдаючи на тоастъ бурмѣстра сказавъ, що Франція поступає и дальше пôдъ прапоромъ републики на дорозѣ поступу и держить ся непохитно политики спокою и мира, котра зъєднала ѣй цѣнну дружбу и поважане въ свѣтѣ.

Копенгаґа 7 червня. Царь выѣхавъ вчера вечеромъ зъ наслѣдникомъ престола до Кіль.

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Курєръ		Особовый			Мѣшаный
До Кракова	3·07	10·41	5·26	11·01	7·56	—
„ Пôдволочискъ въ Пôдв.	3·10	—	10.02	10·52	—	—
(въ голов. двор.)	2·58	—	9·41	10·26	—	—
„ Черновець	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6·16	10·21	7·41	—
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·36
„ Зымнои Воды	—	—	4·36	—	—	—
Приходять:	**Курєръ**		**Особовый**			**Мѣшан.**
Зъ Кракова	6·01	2·50	9·01	6·46	9·32	—
„ Пôдволоч. на Пôдзам.	—	2·45	9·17	6·55	—	—
„ (на гол. двор).	—	2·57	9·40	7·21	—	—
„ Черновець	10·09	—	7·56	1.42	7·06	—
„ Стрыя	—	—	1·41	9·16	2·35	—
„ Белзця	—	—	4·48	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	8·32

Часъ, львôвскій; рôвниця вôдъ середно-европейского (зелѣзничого) о 35 мінутъ: на зелѣзницяхъ 12 год., у Львовѣ 12 и 35 мін. Цифры товстй и пôдчеркненй мінуты означають часъ нôчный вôдъ 6 год. вечеромъ до 5 год. 59 мін. рано.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

або негôдникомъ, або злодѣемъ и пôдпалникомъ.... Ажь ось — ще разъ вôдотхнувъ глубоко и зъ дикою вôдвагою побѣгъ на передъ — — —

* * *

Высокоповажанй читателѣ! Дуже васъ прошу, выбачте менѣ, але я дѣйстно не умѣю вже теперь собѣ порадити. Ажь до сеѣ хвилѣ поступавъ герой мого оповѣданя яко-тако, якъ чоловѣкъ звычайный — очевидно завдяки розумови вашого покôрного слуги, що має честь вамъ отсе оповѣдати. Але теперь я при найлучшôй воли не въ силѣ розôбрати, чи панъ Робертъ Трайвелінъ побѣгъ лѣвыми сходами въ гору (честь), чи може скорше правыми (наречена). Чи честь дѣйстно дорожша якъ житє, чи житє дорожше якъ обовязокъ, щастє и честь? Въ сѣмъ выпадку не лишь власне житє, але ще й житє когось другого. Чи п. Бобъ має поставити все на одну карту и спустити ся на то, що его наречена якимсь спôсобомъ выратуєсь сама, та бѣчи ратувати грошѣ, чи вôнъ має за всяку цѣну старати ся доходити, що стало ся зъ его нареченою? Якъ видите, дуже трудный выбôръ. У мене нема на тôлько розуму, щобы тутъ рѣшити, и длятого прошу Высокоповажаныхъ читателѣвъ, нехай собѣ кождый пôсля власного забагу и своеѣ быстроумности, доспѣває ласкаво конець до сеѣ смирненькои исторіѣ. Зъ глубокимъ поважанемъ

Авторъ.

ИНСЕРАТЫ.

Инсераты („оповѣщеня приватнѝ“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ также для „Ґазеты Львôвскои“ принимає лишь „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де также знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ газетъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.